

Балада про соняшник

Іван Драч

В соняшника були руки і ноги,
Було тіло, шорстке і зелене .
Він бігав наввипередки з вітром ,
Він вилазив на грушу,
і рвав у пазуху гнилиці,

І купався коло млина, і лежав у піску,
І стріляв горобців з рогатки.
Він стрибав на одній нозі,
Щоб вилити з вуха воду,

І раптом побачив сонце,
Красиве засмагле сонце,-
В золотих переливах кучерів,
У червоній сорочці на випуск,
Що їхало на велосипеді,
Обминаючи хмари на небі...

І застиг він на роки й століття
В золотому німому захопленні:
— Дайте покататися, дядьку!
А ні, то візьміть хоч на раму.
Дядьку, хіба вам шкода?!

Поезіє, сонце моє оранжеве!
Щомиті якийсь хлопчисько
Відкриває тебе для себе,
Щоб стати навіки соняшником.

